

- ***Oplata od środków spożywczych jako podatek, odpowiednie stosowanie do niej przepisów o.p. – sędzia NSA dr Stanisław Bogucki***

Wyroki NSA z 21 września 2022 r., III FSK 763/22 i III FSK 764/22

- 1. W świetle art. 12j ustawy z 11 września 2015 r. o zdrowiu publicznym (Dz.U. z 2019 r. poz. 2365 ze zm.), odpowiednie stosowanie do opłaty i dodatkowej opłaty od środków spożywczych, o której mowa w art. 12i ust. 1 u.z.p., przepisów ustawy z 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz.U. z 2020 r. poz. 1325 ze zm.) odnosiło ten skutek, że w stanie prawnym obowiązującym od 1 stycznia 2021 r. do 15 kwietnia 2021 r. uprawnionym do wydania interpretacji indywidualnej na podstawie art. 13 § 2 pkt 4 o.p był Dyrektor Krajowej Informacji Skarbowej.**
- 2. Zawarte w ustawie o zdrowiu publicznym elementy konstrukcyjne opłaty od środków spożywczych zbliżają ją do podatku w rozumieniu art. 6 o.p. Spełnia też ona kryteria uznania za podatek na potrzeby stosowania do niej przepisów Ordynacji podatkowej zgodnie z art. 2 § 1 pkt 1 tej ustawy.**

Najważniejsze fragmenty uzasadnienia wyroków

W dniu 12.10.2020 r. skarżąca złożyła wniosek z o wydanie interpretacji indywidualnej dotyczącej przepisów ustawy o zdrowiu publicznym dotyczącej opłaty od środków spożywczych w zakresie obliczania wysokości tejże opłaty dla piwa bezalkoholowego smakowego do Naczelnika Urzędu Skarbowego, który wpłynął do tego organu w dniu 16.10.2020 r. Dnia 14.10.2020 r. do Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej wpłynął tożsamy wniosek skarżącej z 9.10.2020 r. o wydanie interpretacji indywidualnej. Dyrektor przekazał oba ww. wnioski o wydanie interpretacji indywidualnej do Ministra Zdrowia.

Z uwagi na to, że na mocy ustawy z 30.03.2021 r. o zmianie ustawy o podatku akcyzowym oraz niektórych innych ustaw od 16.04.2021 r. (Dz.U. poz. 694, dalej: ustawa nowelizująca), organem właściwym w sprawie wniosków o wydanie interpretacji indywidualnych przepisów dotyczących opłaty, o której mowa w art. 12a ust. 1 u.z.p. jest Dyrektor Krajowej Informacji Skarbowej. W związku z powyższym, pismem z 18.04.2021 r. oba wnioski zostały przekazane przez Ministra Zdrowia, Dyrektorowi KIS.

Z uwagi na fakt, że wnioski nie spełniały wymogów formalnych, pismem z 5.05.2021 r. wezwano wnioskodawcę do ich uzupełnienia. Wniosek uzupełniono pismami z 14.05.2021 r., 17.05.2021 r., 19.05.2021 r. i 26.05.2021 r. Skarżąca wniosła o dalsze procedowanie obu złożonych wniosków, ponieważ uzyskanie wiążącego stanowiska organu względem każdego z nich posiadało w jej ocenie istotne znaczenie z punktu widzenia praw i obowiązków spółki w kontekście opłaty od środków spożywczych.

We wnioskach o wydanie interpretacji indywidualnych skarżąca powzięła wątpliwość, czy ustalając wysokość opłaty od środków spożywczych - zgodnie z art. 12f u.z.p. - w przypadku piw bezalkoholowych smakowych spółka powinna obliczać wysokość tej opłaty a) wyłącznie od ilości cukrów dodanych w procesie produkcji, czy b) od sumy ilości cukrów dodanych w procesie produkcji i cukrów pochodzących (wyekstrahowanych, wyodrębnionych) ze słodu? Zdaniem skarżącej, wysokość opłaty od środków spożywczych dla piw bezalkoholowych smakowych powinna być obliczana wyłącznie od cukrów dodanych do piwa w procesie produkcji. Opłata od środków spożywczych od piwa bezalkoholowego smakowego nie powinna zatem być obliczana od cukrów pochodzących (wyekstrahowanych wyodrębnionych) ze słodu. Skarżąca zwróciła uwagę, że cukry pochodzące ze słodu nie mają funkcji słodzącej, są jedynie normalnie występującymi składnikami brzojki i następnie piwa.

W indywidualnych interpretacjach przepisów prawa podatkowego z 23.06.2021 r. Dyrektor KIS uznał stanowisko skarżącej za nieprawidłowe. Wyrokami z 29.03.2022 r., I SA/Po 713/21 oraz I SA/Po 714/21, WSA w Poznaniu uchylił zaskarżone interpretacje.

W sprawie I SA/Po 712/22 WSA w Poznaniu stwierdził, że w momencie złożenia wniosku o wydanie interpretacji w sprawie opłaty od środków spożywczych nie było jasnych przepisów, które regulowałyby kwestie trybu postępowania i organu właściwego do wydawania takich interpretacji. Przepis art. 12j u.z.p., w jego pierwotnym brzmieniu stanowił jedynie, że do opłaty i dodatkowej opłaty, o której mowa w art. 12i ust. 1, stosuje się odpowiednio przepisy

ustawy Ordynacji podatkowej. Natomiast z art. 12e ust 5 u.z.p. wynikało, że organem właściwym w sprawie opłaty jest naczelnik urzędu skarbowego właściwy ze względu na miejsce zamieszkania albo siedzibę podmiotu obowiązane do zapłaty opłaty, o którym mowa w art. 12d ust. 1 u.z.p. Dopiero na podstawie art. 32 pkt 1 ustawy nowelizującej, od dnia 16.04.2021 r. wskazano Dyrektora KIS jako organ właściwy do wydawania interpretacji w sprawie opłaty od środków spożywczych. Wobec braku jasnych ustawowych uregulowań w tej materii i wątpliwości co do charakteru opłaty od środków spożywczych, zdaniem WSA w Poznaniu słusznie więc skarżąca spółka zwróciła się w październiku 2020 r z wnioskiem o wydanie interpretacji zarówno do Dyrektora KIS, jak i do Naczelnika UUS w trybie przepisów Ordynacji podatkowej, jak i ustawy z 6.03.2018 r. - Prawo przedsiębiorców (Dz.U. z 2021 r. poz. 162, dalej: p.p.). Dopiero ustawa nowelizująca sprecyzowała, że w sprawie opłaty od środków spożywczych należało stosować przepisy Ordynacji podatkowej dotyczące właściwego trybu, organu i terminu do wydawania interpretacji. W ustawie o zdrowiu publicznym, wprowadzającej tę opłatę, prawodawca zapomniał uregulować te kwestie. Prawodawca rozróżnił tryb uzyskiwania interpretacji w sprawach podatkowych od trybu uzyskania interpretacji w sprawach innych danin publicznych i składek, a opłaty od środków spożywczych nie można było jednoznacznie zaliczyć do przepisów prawa podatkowego, co zresztą przyznał organ w piśmie procesowym. W związku z tym, że termin do wydania interpretacji w tej sprawie zgodnie z ustawą - Prawo przedsiębiorców upłynął z dniem 15.11.2020 r., w dniu 16.11.2020 r. doszło do wydania milczącej interpretacji – zdarzenia zamkniętego w przeszłości, zakończonego przed wejściem w życie nowych przepisów, a nawet ich uchwaleniem – tj. art. 32 pkt 1 ustawy nowelizującej. Wydanie zaskarżonej interpretacji w dniu 23.06.2021 r. było zatem niedopuszczalne.

W sprawie I SA/Po 713/22 WSA w Poznaniu uznał, że dopiero ustawa nowelizująca sprecyzowała, iż w sprawie opłaty od środków spożywczych należało stosować przepisy Ordynacji podatkowej dotyczące właściwego trybu, organu i terminu do wydawania interpretacji. W ustawie o zdrowiu publicznym, wprowadzającej tę opłatę, prawodawca zapomniał uregulować te kwestie. Prawodawca rozróżnił tryb uzyskiwania interpretacji w sprawach podatkowych od trybu uzyskania interpretacji w sprawach innych danin publicznych i składek, a opłaty od środków spożywczych nie można było jednoznacznie zaliczyć do przepisów prawa podatkowego, co zresztą przyznał organ w piśmie procesowym. W związku z tym, że termin do wydania interpretacji w tej sprawie zgodnie z Ordynacją podatkową upłynął z dniem 14.04.2021 r., w dniu 15.04.2021 doszło do wydania milczącej interpretacji – zdarzenia zamkniętego w przeszłości, zakończonego przed wejściem w życie nowych przepisów – tj. art. 32 pkt 1 ustawy nowelizującej). Wydanie zaskarżonej interpretacji w dniu 23.06.2021 r. było zatem niedopuszczalne. Nie było bowiem podstaw prawnych do przedłużenia terminu do wydania interpretacji skoro w przeddzień wejścia w życie ustawy nowelizującej została wydana na podstawie art. 14o o.p. interpretacja stwierdzająca prawidłowość stanowiska skarżącej w pełnym zakresie (interpretacja milcząca).

W obu sprawach skargi kasacyjne od ww. wyroków WSA w Poznaniu wniosł Dyrektor KIS.

W sprawie I SA/Po 712/21 Dyrektor KIS zarzucił naruszenie:

- art. 146 § 1, art. 141 § 4 w związku z art. 3 § 1 i 2 pkt 4a p.p.s.a. przez uwzględnienie skargi i wewnętrzną sprzeczność wyroku. Sąd błędnie przyjął, że wobec braku na dzień złożenia wniosku i wydania interpretacji milczącej jednoznacznego wskazania w ustawie organu właściwego do wydawania interpretacji indywidualnych w sprawie opłaty od środków spożywczych należało przyjąć, że organem takim mógł być zarówno Naczelnik US, do którego skarżąca złożyła wniosek w trybie art. 34 p.p.;

- art. 146 § 1 p.p.s.a. w związku art. 34 ust. 12 oraz ust. 17 p.p. w związku z art. 12j i art. 12e ust. 5 u.z.p. oraz w związku z art. 32 ustawy nowelizującej przez uwzględnienie skargi skarżącej i uchylenie zaskarżonej indywidualnej interpretacji z uwagi na to, że w ocenie Sądu - termin na wydanie upłynął 15.11.2020 r., zatem 16.11.2020 r. doszło do wydania milczącej interpretacji - zdarzenia zamkniętego w przeszłości zakończonego przed wejściem w życie nowych przepisów, a nawet ich uchwaleniem - tj. art. 32 ustawy nowelizującej, podczas gdy prawidłowa ocena czynności podjętych przez organ winna skutkować oddaleniem skargi, gdyż interpretacja organu została wydana w sposób prawidłowy (w terminie);

- art. 32 ustawy nowelizującej przez jego błędną wykładnię a w konsekwencji niewłaściwe zastosowanie i przyjęcie, że wejście 16.04.2021 r. art. 32 ustawy nowelizującej nie mogło przedłużyć terminu na wydanie interpretacji zatem - zdaniem Sądu - termin na wydanie interpretacji upłynął 15.11.2020 r.

- art. 12j i art. 12e ust. 5 u.z.p. w związku z art. 7 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z 2.04.1997 r. (Dz.U. Nr 78 poz. 483 ze zm.) przez naruszenie zasady legalizmu i przyjęcie, że organem właściwym do wydania interpretacji indywidualnej właściwym był zarówno Naczelnik US, do którego skarżąca złożyła wniosek w trybie art. 34 p.p., Dyrektor KIS, jak i Minister Zdrowia, mimo że ustawa nowelizująca, która obowiązuje od 16.04.2021 r., wskazała w sprawie opłaty od środków spożywczych jako organ właściwy do wydawania interpretacji w sprawie opłaty od środków spożywczych Dyrektora KIS, co w konsekwencji spowodowało, że WSA w Poznaniu naruszył zasadę legalizmu, przyznając kompetencje do wydawania interpretacji trzem organom.

W sprawie I SA/Po 713/21 Dyrektor KIS zarzucił naruszenie:

- art. 146 § 1 oraz 141 § 4 w związku z art. 3 § 1 i 2 pkt 4a p.p.s.a. przez uwzględnienie skargi i sporządzenie wadliwego uzasadnienia wyroku, tj. wewnętrzna jego sprzeczność. Tym samym WSA w Poznaniu zgodził się z organem, jednak z drugiej strony Sąd błędnie przyjął, że przenosząc te rozważania na grunt niniejszej sprawy należało uznać, że w związku z tym, że termin do wydania interpretacji w tej sprawie zgodnie z Ordynacją podatkową upłynął z dniem 14.04.2021 r., w dniu 15.04.2021 doszło do wydania milczącej interpretacji, co oznacza, że wniosek zdaniem Sądu powinien rozpoznać Dyrektor KIS;

- art. 146 § 1 p.p.s.a. w związku z art. 14o § 1 w zw. z art. 14d § 1 o.p. w zw. z art. 31g ustawy z 20.03.2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych (Dz.U. poz. 1842 ze zm.; dalej: ustawa COVID-19) oraz w związku z art. 32 ustawy nowelizującej, która obowiązuje od 16.04.2021 r, gdzie wskazano Dyrektora KIS jako organ właściwy do wydawania interpretacji w sprawie opłaty od środków spożywczych, to - w ocenie Sądu - termin na wydanie przez Dyrektora KIS interpretacji upłynął 14.04.2021 r., wskutek czego 15.04.2021 r. (zdarzenie zamknięte w przeszłości, zakończone przed wejściem w życie nowych przepisów, tj. art. 32 pkt 1 ustawy nowelizującej) doszło do wydania na podstawie art. 14o o.p. interpretacji stwierdzającej prawidłowość stanowiska wnioskodawcy w pełnym zakresie (interpretacji milczącej), podczas gdy prawidłowa ocena czynności podjętych przez organ winna była skutkować oddaleniem skargi, gdyż interpretacja organu została wydana w sposób prawidłowy (tj. w terminie), bowiem z uwagi na regulację art. 32 pkt 1 ustawy nowelizującej termin na wydanie interpretacji w niniejszej sprawie rozpoczął bieg od dnia wejścia w życie tego przepisu (czyli 16.04.2021 r.) i wynosił 2 miesiące.

- art. 6 w zw. z art. 2 § 1 pkt 1 oraz art. 3 pkt 1 i pkt 2 o.p. przez błędną wykładnię polegającą na przyjęciu przez WSA w Poznaniu, że opłata od środków spożywczych jest daniną, która ma charakter podatkowy, wobec czego Dyrektor KIS był organem właściwym do wydania interpretacji w zakresie opłaty od środków spożywczych przed dniem 16.04.2021 r., podczas gdy w ocenie organu opłata od środków spożywczych jest daniną, która nie ma charakteru podatkowego;

- art. 32 ustawy nowelizującej przez błędną wykładnię i w konsekwencji niewłaściwą ocenę co do możliwości zastosowania, polegającą na przyjęciu przez WSA w Poznaniu, że regulacja ta nie dotyczy wniosków, które zostały złożone - tak jak w sprawie - przed 16.10.2020 r.

Uzasadniając oddalenie skarg kasacyjnych Naczelny Sąd Administracyjny stwierdził, że: a) zaskarżony wyrok WSA w Poznaniu z 29.03.2022 r., I SA/Po 712/21, mimo wadliwego uzasadnienia odpowiada prawu; b) zaskarżony wyrok WSA w Poznaniu z 29.03.2022 r., I SA/Po 713/21, odpowiada prawu.

Zdaniem NSA, zawarte w ustawie o zdrowiu publicznym elementy konstrukcyjne opłaty od środków spożywczych zbliżają ją do podatku w rozumieniu art. 6 o.p. Spełnia też ona kryteria uznania za podatek na potrzeby stosowania do niej przepisów Ordynacji podatkowej zgodnie z art. 2 § 1 pkt 1 tej ustawy. Artykuł 12j u.z.p. w jego pierwotnym brzmieniu stanowił, że do opłaty i dodatkowej opłaty, o której mowa w art. 12i ust. 1 u.z.p., stosuje się odpowiednio

przepisy Ordynacji podatkowej. Odpowiednie stosowanie, o jakim mowa w tym przepisie, oznacza stosowanie norm prawnych wyrażonych w przepisach odesłanych z pewnymi modyfikacjami uzasadnionymi specyfiką przepisu odsyłającego. Z tego względu nie można podzielić argumentacji, że dopiero od 16.04.2021 r. Dyrektor KIS uzyskał kompetencję do wydania interpretacji, której przedmiotem jest opłata od środków spożywczych. Zdaniem NSA nowelizacja ta ostatecznie rozwiązała jedynie wątpliwości, które w tym zakresie powstały, wobec lakonicznej regulacji w art. 12j u.z.p. Naczelny Sąd Administracyjny stwierdził, że Naczelnik US ani Minister Zdrowia nie był uprawniony do wydania interpretacji indywidualnej na wniosków skarżącej. Wnioski te powinny być zostać rozpatrzone przez Dyrektora KIS na podstawie art. 13 § 2 pkt 4 o.p.

W sprawie III FSK 763/22 (I SA/Po 712/21) Naczelny Sąd Administracyjny zaaprobował pogląd, że uchylenie zaskarżonej interpretacji jest zasadne, z tym że z innych względów niż podano w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. Zwrócił uwagę, że zaskarżoną interpretację wydano w dniu 23.06.2021 r. Jednocześnie podkreślił, że wniosek o wydanie interpretacji został złożony w dniu 16.10.2020 r. Dyrektor KIS nie wyjaśnił jednak w interpretacji indywidualnej, z jakich względów oraz na jakiej podstawie prawnej nastąpiło przedłużenie trzymiesięcznego terminu, o którym mowa w art. 14d § 1 o.p. Niewystarczająca jest informacja o wzajemnym przekazywaniu wniosku przez 7 miesięcy między organami. Wobec zarzutu milczącej interpretacji (wprawdzie opartej na podstawie art. 34 ust. 12 p.p.) należało w interpretacji podać, czy na podstawie art. 14o o.p. doszło do interpretacji stwierdzającej prawidłowość stanowiska wnioskodawcy w pełnym zakresie (tzw. interpretacji milczącej), czy przedłużenie trzymiesięcznego terminu, o którym mowa w art. 14d § 1 o.p., o kolejne 3 miesiące możliwe było na podstawie art. 31g ust. 1 ustawy COVID-19, zaś o kolejne dwa miesiące na podstawie art. 32 ust. 1 ustawy nowelizującej. Wyjaśnienia również wymagało, czy ów ostatni termin dwumiesięczny mógł być i w jakim zakresie oraz na jakiej podstawie prawnej przedłużany, przez niewliczanie okresów między wezwaniem organu a doręczeniem odpowiedzi skarżącej na te wezwania. Tego wszystkiego zabrakło, zaś tej oceny nie mógł za Dyrektora KIS sformułować w zaskarżonym wyroku WSA w Poznaniu. Uchylenie indywidualnej interpretacji przepisów prawa podatkowego powoduje, że 3-miesięczny termin wskazany w art. 14o § 1 o.p. jest liczony „na nowo”, tak jak gdyby wniosek o wydanie interpretacji upłynął w dniu doręczenia akt sprawy właściwemu organowi. Kasacyjny wyrok sądu administracyjnego przywraca bowiem stan początkowy z dnia złożenia wniosku. Organ interpretacyjny, zgodnie z przepisami art. 14d i 14o § 1 o.p. w związku z art. 286 § 2 p.p.s.a., uzyskuje ponownie 3-miesięczny termin do wydania interpretacji.

W sprawie III FSK 764/22 (I SA/Po 713/21) Naczelny Sąd Administracyjny zaaprobował pogląd WSA w Poznaniu, że termin do wydania interpretacji w tej sprawie zgodnie z Ordynacją podatkową upłynął z dniem 14.04.2021 r., w dniu 15.04.2021 r. doszło zatem do interpretacji stwierdzającej prawidłowość stanowiska wnioskodawcy w pełnym zakresie (tzw. interpretacji milczącej) na podstawie art. 14o o.p. – zdarzenia zamkniętego w przeszłości, zakończonego przed wejściem w życie nowych przepisów, tj. art. 32 pkt 1 ustawy nowelizującej. Wydanie zaskarżonej interpretacji w dniu 23.06.2021 r. było zatem niedopuszczalne. Zgodnie z art. 14d § 1 o.p. interpretację indywidualną przepisów prawa podatkowego wydaje się bowiem bez zbędnej zwłoki, jednak nie później niż w terminie 3 miesięcy od dnia otrzymania wniosku. Przedłużenie trzymiesięcznego terminu, o którym mowa w art. 14d § 1 o.p., o kolejne 3 miesiące możliwe było na podstawie art. 31g ust. 1 ustawy COVID-19. Nie było natomiast podstaw prawnych do przedłużenia terminu do wydania interpretacji o kolejne dwa miesiące na podstawie art. 32 ust. 1 ustawy nowelizującej, skoro w przeddzień wejścia w życie ustawy nowelizującej została wydana na podstawie art. 14o o.p. interpretacja stwierdzająca prawidłowość stanowiska wnioskodawcy w pełnym zakresie (interpretacja milcząca).

Orzeczenia powiązane

wyrok NSA z 21 lutego 2023 r., III FSK 537/22

Przepisy

Ustawa z 11 września 2015 r. o zdrowiu publicznym (Dz.U. z 2019 r. poz. 2365 ze zm.)

Art. 12e ust. 5. Organem właściwym w sprawie opłaty jest naczelnik urzędu skarbowego właściwy ze względu na miejsce zamieszkania albo siedzibę podmiotu obowiązującego do zapłaty opłaty, o którym mowa w art. 12d ust. 1.

Art. 12j (w stanie prawnym obowiązującym od 1 stycznia 2021 r. do 15 kwietnia 2021 r.) Do opłaty i dodatkowej opłaty, o której mowa w art. 12i ust. 1, stosuje się odpowiednio przepisy ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2020 r. poz. 1325 i 1423).

Art. 12j (w stanie prawnym obowiązującym od 16 kwietnia 2021 r.)
1. Do opłaty i dodatkowej opłaty, o której mowa w art. 12i ust. 1, stosuje się odpowiednio przepisy ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2021 r. poz. 1540 i 1598), przy czym uprawnienia organów podatkowych przysługują odpowiednio naczelnikowi

Ustawa z 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz.U. z 2020 r. poz. 1325 ze zm.)

Art. 2 § 1 pkt 1. Przepisy ustawy stosuje się do podatków, opłat oraz niepodatkowych należności budżetu państwa oraz budżetów jednostek samorządu terytorialnego, do których ustalania lub określania uprawnione są organy podatkowe.

Art. 6. Podatkiem jest publicznoprawne, nieodpłatne, przymusowe oraz bezzwrotne świadczenie pieniężne na rzecz Skarbu

Ustawa z 6 marca 2018 r. - Prawo przedsiębiorców (Dz.U. z 2021 r. poz. 162)

Art. 34. 1. Przedsiębiorca może złożyć do właściwego organu lub właściwej państwowej jednostki organizacyjnej wniosek o wydanie wyjaśnienia co do zakresu i sposobu stosowania przepisów, z których wynika obowiązek świadczenia przez przedsiębiorcę daniny publicznej lub składek na ubezpieczenia społeczne lub zdrowotne, w jego indywidualnej sprawie (interpretacja indywidualna).

(...)

12. Interpretację indywidualną wydaje się bez zbędnej zwłoki, jednak nie później niż w terminie 30 dni od dnia wpływu do organu lub państwowej jednostki organizacyjnej kompletnego i opłaconego wniosku o wydanie interpretacji

urzędu skarbowego, dyrektorowi izby administracji skarbowej, Dyrektorowi Krajowej Informacji Skarbowej, Szefowi Krajowej Administracji Skarbowej i ministrowi właściwemu do spraw finansów publicznych.

2. Organ właściwy w sprawie interpretacji ogólnych, objaśnień i interpretacji indywidualnych przepisów dotyczących opłaty i dodatkowej opłaty, o której mowa w art. 12i ust. 1, może wystąpić do ministra właściwego do spraw zdrowia z wnioskiem o zajęcie stanowiska w sprawie. W przypadku interpretacji ogólnych wydawanych na wniosek i interpretacji indywidualnych minister właściwy do spraw zdrowia zajmuje stanowisko w terminie 21 dni od dnia doręczenia wniosku o zajęcie stanowiska, przy czym do terminu do wydania interpretacji ogólnej i interpretacji indywidualnej nie wlicza się okresu od dnia doręczenia tego wniosku do dnia otrzymania stanowiska.

Państwa, województwa, powiatu lub gminy, wynikające z ustawy podatkowej.

Art. 14o § 1 W razie niewydania interpretacji indywidualnej w terminie określonym w art. 14d uznaje się, że w dniu następującym po dniu, w którym upłynął termin wydania interpretacji, została wydana interpretacja stwierdzająca prawidłowość stanowiska wnioskodawcy w pełnym zakresie.

indywidualnej. W razie niewydania interpretacji indywidualnej w terminie uznaje się, że w dniu następującym po dniu, w którym upłynął termin wydania interpretacji indywidualnej, została wydana interpretacja indywidualna stwierdzająca prawidłowość stanowiska przedsiębiorcy przedstawionego we wniosku o wydanie interpretacji indywidualnej. Przepisy działu II rozdziału 8a Kodeksu postępowania administracyjnego stosuje się.

(...)

17. Zasady i tryb udzielania interpretacji przepisów prawa podatkowego reguluje ustawa z dnia 29 sierpnia 1997 r. -

Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2021 r. poz. 1540, z późn. zm.).

Ustawa z 30 marca 2021 r. o zmianie ustawy o podatku akcyzowym oraz niektórych innych ustaw od 16 kwietnia 2021 r. (Dz.U. z 2021 r. poz. 694)

Art. 32. Do wniosków o wydanie interpretacji indywidualnej przepisów dotyczących opłat, o których mowa w art. 92 ust. 11 i 21 ustawy zmienianej w art. 2, w brzmieniu dotychczasowym, oraz opłaty i dodatkowej opłaty, o których mowa w rozdziale 3a ustawy zmienianej w art. 12, w brzmieniu dotychczasowym, złożonych do dnia wejścia w życie niniejszej ustawy, stosuje się przepisy w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, przy czym interpretacje indywidualne są wydawane przez

Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej w terminie:

1) 2 miesiące od dnia wejścia w życie niniejszego przepisu - w przypadku wniosków złożonych do dnia 31 grudnia 2020 r.;

2) 3 miesiące od dnia wejścia w życie niniejszego przepisu - w przypadku wniosków złożonych w okresie od dnia 1 stycznia 2021 r. do dnia wejścia w życie niniejszego przepisu.

Ustawa z 20.03.2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych (Dz.U. z 2020 r. poz. 1842 ze zm.)

Art. 31g. 1. W przypadku wniosków o wydanie interpretacji indywidualnej złożonych i nierozpatrzonych do dnia wejścia w życie ustawy z dnia 31 marca 2020 r. o zmianie ustawy o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych oraz niektórych innych ustaw oraz złożonych od dnia wejścia w życie tej ustawy do dnia odwołania stanu zagrożenia epidemicznego i stanu epidemii ogłoszonego w związku z COVID-19, trzymiesięczny termin, o którym mowa w art. 14d § 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa, przedłuża się o 3 miesiące.

2. Przedłużenie terminu, o którym mowa w ust. 1, pozostaje bez wpływu na termin do wydania interpretacji ogólnych na wniosek, o których mowa w art. 14a § 1 pkt 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa.

3. Minister właściwy do spraw finansów publicznych może, w drodze rozporządzenia, przedłużać w przypadku, o którym mowa w ust. 1, termin do wydania interpretacji indywidualnej, o którym mowa w art. 14d § 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa, o dalsze okresy, nie więcej jednak niż o 3 miesiące, uwzględniając skutki wywołane COVID-19.

Bibliografia

1. Brzeziński B., *Opodatkowanie niepożądanego społecznie konsumpcji. Wprowadzenie do tematyki*, „Kwartalnik Prawa Podatkowego” 2021/1
2. Miernik A., *Problematyka charakteru prawnego opłaty od środków spożywczych*, „Kwartalnik Prawo-Finansowy” 2020/2
3. Nowak I., *Podatki nazywane opłatami w imię maksymalizacji dochodów budżetowych – zarys problematyki*, „Kwartalnik Prawa Podatkowego” 2022/2
4. Serlikowska A., *Opłata od środków spożywczych (opłata cukrowa) – wybrane zagadnienia prawne*, „Przegląd Prawa Publicznego” 2022/1

Główne problemy

1. Problematyka charakteru prawnego opłaty od środków spożywczych
2. Odpowiednie stosowanie przepisów Ordynacji podatkowej do opłaty i dodatkowej opłaty od środków spożywczych
3. Organ właściwy w sprawie interpretacji indywidualnych przepisów dotyczących opłaty i dodatkowej opłaty od środków spożywczych